

שמיני עצרת, שמחה תורה

עמדו לפני המלך, וזהו בליל שמיני עצרת, אבל ביום, בעת עמדו לפני המלך, לא שייכת שמחה.

ספר "כמוצא שלל רב סוכות"

שמחה תורה

לימוד תורה מזכה ב'סוכריות' מן השמים

יש מנהג בשמחה תורה, לזרוק סוכריות. שמתי לב שזורקים רק כשמדובר בעליה לתורה, בר מצוה, חתן, הכנסת ספר תורה, וכמו כן בשמחה תורה. כאשר ילד מתחיל ללמוד א'-ב', כותבים לו את האותיות בדבש, וכשהוא מלקק את האותיות הללו, זורקים עליו מלמעלה סוכריות, וכביכול אומרים לו: יודע אתה מי זרק עליך את הסוכריות? ה' יתברך! הסוכריות באות ישירות מן השמים. המסר ברור: אם תלמד תורה, תקבל מתנות מן השמים. כך בנער בר מצוה, המסר הטמון בזריקת הסוכריות הוא: תמיד בשעה שתקרא בתורה, תקבל סוכריות מן השמים. מדוע דווקא סוכריות? בר"ה בקשנו: שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה, דבר ברור הוא לנו כי השנה תהיה טובה, שהרי כל דעביד רחמנא לטב עביד. אך לא תמיד היא גם מתוקה, לפעמים הקב"ה צריך לתת קצת 'מכות', לכך אנו מבקשים שנה טובה ומתוקה. זהו הקשר בין התורה לזריקת הסוכריות, התורה פורצת את כל הגבולות, ע"י ריקוד עם התורה ניתן לזכות בעז"ה ל'סוכריות' נפלאות משמים, לשנה מתוקה באמת.

בכל שנה ישנה מצב של המבדיל בין קודש לחול ובין אור לחושך, השמחה תורה אין קודש ואין חול, גם אחרי אמירת 'המבדיל' בין קודש לחול, ניתן להמשיך את השמחה, להמשיך לרקוד ולשיר עם התורה. כאן מתבטלים קודש וחול, כל מי שלומד תורה וכל מי שרוקד עם התורה הוא קודש, הוא אור, הוא שבת, לתורה אין גבולות. ע"י הריקוד והשמחה שלנו עם ספר התורה, כביכול 'קרענו' שערי שמים והושפעו עלינו 'סוכריות' של אהבה, אחווה וריעות, שלום וריעות של תורה ויראת שמים. ומבקשים אנו מרבוש"ע שישלח לנו 'סוכריות' נוספות של פרנסה רחבה, אפשרות ללמוד תורה מתוך בריאות הגוף והנפש, וכמו כן ברכה והצלחה בכל העניינים. וכמ"ש בזוהר הקדוש שכל השערים נפתחו בשמיני עצרת.

רב פינקוס בספרו "סוכות"

חלקנו בתורתך

מהו הקשר בין יהודי פשוט לבין התורה הקדושה? איך יכול כל יהודי שהוא, ואפילו אם מעולם לא קרא שנים מקרא ואחד תרגום, לשמוח בשמחת תורה? מהי העילה בזכותה יוכל לקבל הקפה? רב יהודה ליב לאזארוב

שמיני עצרת

שמיני עצרת אהבת ה' לישראל

כתב הגאון רבי שלמה קלוגר זצ"ל: הוקשה לי תמיד, והוא פלא, הנה, בפרשת אמור ובפרשת פנחס נאמרו כל המועדים, ונאמר גם שמיני עצרת עמהם, אך בפרשת ראה מונה התורה את כל המועדים, ומונה ימי החג שבעת ימים, אך את שמיני עצרת אינה מזכירה כלל, ואף שבפסח מזכירה גם יום הז' דהוי מקרא קודש, בסוכות אינה מזכירה את יום השמיני, והוא פלא. אך כעת עלה בלבי טעם על פי מה שכתב במדרש (ב"ר לב. ג): מצינו שאומרים מקצת שבחו של הקב"ה בפניו, וכולו שלא בפניו, מקצת שבחו בפניו (תהלים סו) "אמרו לאלוקים מה נורא מעשיך", וכולו שלא בפניו (שם קלו) "הודו לה כי טוב כי לעולם חסדו". הרי שבפני הקב"ה אומרים רק מקצת שבחו. והנה בילקוט ראובני (פרשת דברים) כתב: אלה הדברים אשר דיבר משה לישראל לפני הקב"ה, וכיון שכן מובן מדוע לא הזכיר בפרשת ראה את שמיני עצרת, כיון ששמיני עצרת מורה גודל אהבת ה' לישראל, וכיון שהוא לפניו יתברך, לא אמר כל שבחו, לכך השמיטו כאן.

ספר "אוצרות התורה, סוכות"

השמחה לפני שמגיעים למלך, האימה כשניציבים לפניו ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו (במדבר כט. לה)

נחלקו רש"י ותוספות האם יש חיוב שמחה על האדם ביום שמיני עצרת: לדעת רש"י (פסחים עא.) ותוספות (סוכה מב.) פטור, אך לדעת תוספות (פסחים שם) ורש"י (סוכה מח.) חייב. אולם האדמו"ר בעל "שם משמאל" מסוכטשוב פירש ששניהם אמת. שכן בזוהר הקדוש נאמר: ובשמיני עצרת יתיב עם מלכה בלחודוהי, מובן שבשעה שאדם עומד לפני המלך, צריך לעמוד באימה ופחד, ולא שייכת אז שמחה, כאשר ראינו בדברי הנביא (ישעיהו ב. יט): "ובאו במערות צורים ובמחילות עפר מפני פחד ה' ומהדר גאוונו", וכפי שפירש הגה"ק רבי שמחה בונם מפשיסחה: עצרת תהיה לכם, כלומר: שמיני עצרת רומז לעתיד, כמאמר חז"ל (ערכין יג.): כינור של ימות המשיח שמונה נימין, ואז יהיו כל ישראל עצורין במילין, דהיינו: שמפני פחד ה' ומהדר גאוונו, לא יוכל אדם אפילו לפתוח פיו לזמן מה. אך מאידך, יש גם שמחה, קודם עמידתו לפני המלך, כשיצייר במחשבתו שלמחר יזכה לשבת עם המלך לבדו, כמו שנאמר (תהלים מה. טז): "תוכלנה בשמחות וגיל תבואינה בהיכל מלך", כלומר: שהשמחה שייכת בזמן ההובלה, טרם

שיש מעלה בכסף שאין בזהב. וזהו שאמר: מאלפי זהב וכסף, כל אחד מעלתו. **ספר "אוצרות תורה, סוכות"**

הלכה: לשבת בשעה שמקיפין עם הספר תורה

כתב השו"ע (סי' תרט"א) ועוד נהגו להקיף עם ספרי תורה הבימה שבביהכ"נ כמו שמקיפים עם הלולב. כתב הפסקי תשובות (אות ב): ועפ"י קבלה יש ענין גדול שיהיה אחד עומד על הבימה כל זמן ההקפות וספר תורה בידו וכל העם ושאר הספרי תורה מרקדין סביבו. והנה, העם נוהגין להקל לשבת בעת ההקפות אף שהספרי תורה בעמידה, וכבר האריכו הפוסקים ללמד זכות על המנהג, אם כי המדקדקים נוהרים לא לשבת אלא א"כ ספר תורה בחיקם שאז מותר לשבת אע"פ שיש עוד ספרי תורה המהלכים, אמנם כשמוציאים ומחזירים הס"ת לארון הקודש חייבים לכו"ע לעמוד. **ספר "פסקי תשובות" חלק ו'**

פתגם: דקה אחת של עצב גורמת הפסד של שעה של שמחה.

ספר "שמחה"

חקירה: דופן סוכה

גם היא חלק מחפץ המצוה, או רק הסכך. (לקח טוב יב-ו)

סיפור: דרך הולכה

שאלו לחריף אחד: מה מקור המנהג המקובל בישראל, שהשושבינים מוליכים את החתן לחופה? השיב אותו חריף: הרי גמרא מפורשת היא במסכת מכות: בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. **ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף קפו)**

שבת שלום, חג שמח

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ו"ס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, חיים בן סוזן סולטנה, סשה שלום בן דבורה רחל, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, פייגא אולגה בת ברנה, אברהם בן רחמונא רינה בת פיבי, נחום בן שמחה, נסים בן אסתר. לידה קלה לרינה בת זהרה אנריאת. זרע של קיימא לחניאל בן מלכה ורות אוריליה שמחה בת מרים. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן משה

בספרו "דגל יהודה" מבאר את הדברים באמצעות משל: אדם שימצא גרגיר אחד של חיטה לא ישמח בו, כי אינו נחשב בעיניו, לעומת זאת אם ימצא עשרת אלפים כור חטים, יוכל לשמוח בהם, משום שזוהי מציאה שיש לה ערך, שונים הם פני הדברים באכנים טובות ומרגליות, די לו לאדם שימצא אבן טובה אחת שגדלה כגודל החיטה, וכבר הוא שש ושמח על המציאה שנזדמנה לו. על התורה הקדושה נאמר: "יקרה היא מפנינים" (משלי ג, טו). יוצא אפוא, שאף אם קיים מצוה אחת בלבד, כגון שנקרא פעם אחת בחייו לעלות בתורה, כבר דומה הדבר למרגלית יקרה האחוזה בידו. זוהי זכותו של כל יהודי, גם הוא בודאי קיים מצוה אחת, ולכן גם הוא יכול לשמוח בשמחת התורה, כל שכן לפי מה שאמרו חז"ל: אפילו ריקנים שבך מלאים מצוות כרימון.

ספר "ומתוך האור סוכות, הושענא רבה"

שמחה מול ששון, כי השמחה היא על שמתחילים שוב מחדש.

שישו ושמחו בשמחת התורה ותנו כבוד לתורה כי טוב סחרה מכל סחורה (פיוט לשמחת תורה)

למה יש כפל לשון: שישו ושמחו, יש לומר: יש הבדל בין ששון לשמחה: שמחה שייכת בהתחלת הפעולה, דהיינו: כשאדם מתחיל לבנות בנין, מעורר אצלו הדבר שמחה, כי הלא עד שאדם זוכה להתחיל בבניית בנין עוברים עליו קשיים רבים, בהשגת הכסף ובקניית החומרים, ולכן כאשר הוא מתחיל סוף סוף להניח את הלבנה הראשונה, הרי זו שמחה גדולה לו ולמשפחתו. אמנם אין זו שמחה שלימה, אלא כאשר זוכה לראות את הבנין עומד על מכוננו, ורק אז השמחה היא שלימה, ושמחה זו נקראת בשם ששון.

וכן אנו אמרים בתפילת שבת: "שמחים בצאתם וששים בבואם", כי המאורות ברקיע, בשעה שיוצאים למלא תפקידם להאיר על פני תבל, הרי הם רק שמחים בצאתם, שכן בראשית הפעולה שייך רק לשון שמחה, אבל בבואם, משסיימו למלא את תפקידם, אז הם גם ששים, שזו שמחה שלימה.

ספר "כמוצא שלל רב סוכות" בשם הגר"א

טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף

בספר "מקדש מעט", הביא קושית המפרשים, מדוע אמר דוד המלך מאלפי זהב וכסף, היה צריך להקדים את הכסף לזהב, ולומר, שהתורה טובה לי יותר מהכסף ואף יותר מהזהב? הרב יעב"ץ בספר "לחם שמים" ביאר בשם אביו ה"חכם צבי", עפ"י מה ששינו (מ"ב דף מד.): הכסף קונה את הזהב ואין הזהב קונה את הכסף, אע"פ שהזהב חשוב מהכסף, הכסף חריף יותר בהוצאה, ולכן הכסף קונה את הזהב, ואין הזהב קונה את הכסף. הרי

